

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **DevClub s.r.o.**, IČO: 24204714
sídlem Jungmannova 32/25, Praha 1

zastoupeného Mgr. Bc. Klárou Luhanovou, advokátkou
sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, Plzeň

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2017, čj. 25914-2/2017-900000-302

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Generálního ředitelství cel (dále též „žalovaný“) ze dne 11. 5. 2017, čj. 25914-2/2017-900000-302 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

pro hlavní město Prahu (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“ či „**celní úřad**“) ze dne 21. 2. 2017, čj. 45800/2017-510000-12 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím celní úřad rozhodl ve věci vybraných výrobků (lihovin, piva, vína a meziproductů) zajištěných rozhodnutím ze dne 18. 1. 2016, čj. 7760-4/2016-510000-62 (dále též „**vybrané výrobky**“), ve vlastnictví žalobce tak, že se podle ustanovení § 42d odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o spotřebních daních**“), ukládá propadnutí těchto vybraných výrobků (vymezených v přílohách č. 1 a č. 2 rozhodnutí), neboť bylo prokázáno, že vybrané výrobky byly ke dni 14. 1. 2016 skladovány v přízemních skladovacích prostorách označených jako „Privat club“ a ve třech místnostech v prvním patře budovy na adrese Jungmannova 32/25, 115 25 Praha 1, zpřístupněných oznamovatelem, společností HALALI, všeobecná pojišťovna, způsobem uvedeným v ustanovení § 42 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních, tzn. bez dokladu prokazujícího jejich řádné zdanění spotřební daní podle ustanovení § 5 zákona o spotřebních daních; vybrané výrobky byly skladovány v množství přesahujícím osobní spotřebu podle ustanovení § 4 odst. 5 písm. c), d), e), a f) zákona o spotřebních daních. Současně bylo Prvostupňovým rozhodnutím rozhodnuto o tom, že vlastníkem propadnutých vybraných výrobků je podle ustanovení § 42d odst. 2 zákona o spotřebních daních stát.
3. Žalovaný Napadeným rozhodnutím odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval průběh správního řízení, shrnul závěry uvedené v Prvostupňovém rozhodnutí a sumarizoval obsah námitek, jimiž žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí celního úřadu brojil.
5. K námitce žalobce poukazující na to, že nebyl od počátku považován za účastníka řízení podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, žalovaný uvedl, že vzhledem ke sporným nájemním vztahům ke kontrolovanému objektu a ke sporným vlastnickým vztahům k zjištěným vybraným výrobkům neměl celní úřad od počátku prokázáno jejich vlastnictví ze strany žalobce a tedy skutečnost, že žalobce je účastníkem řízení podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních. Žalovaný doplnil, že se s otázkou účastenství žalobce v řízení o zajištění vybraných výrobků vypořádal již v rámci odůvodnění rozhodnutí čj. 26114-3/2016-900000-304.7 ze dne 6. 6. 2016, s tím, že v navazujícím řízení o zajištěných vybraných výrobcích podle § 42b zákona o spotřebních daních, jehož zahájení bylo žalobci řádně oznámeno a v rámci něhož bylo žalobci umožněno, aby předložil důkazní prostředky, již žalovaný považoval námitku žalobce ohledně účastenství v řízení za nedůvodnou.
6. S poukazem na § 42c odst. 1 písm. a) a § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních žalovaný k námitce žalobce, který dle svého přesvědčení prokázal zdanění u části zajištěných vybraných výrobků, a tyto by mu měly být postupem podle § 42c uvolněny, a požadoval uvolnění zajištěných vybraných výrobků uvedených v bodě 2.2 odvolání, přičemž poukazoval na to, že celnímu úřadu předložil originály daňových dokladů prokazujících zdanění části zajištěných vybraných výrobků, konstatoval, že ze spisu vyplývá, že dne 3. 3. 2016 bylo celnímu úřadu skutečně doručeno podání žalobce, jehož přílohami bylo jedenáct faktur týkajících se dodaného zboží – lihovin. Žalobce toto podání podle žalovaného jednoznačně označil číslem jednacím 29012/2016-510000-31, z čehož je zřejmé, že se jedná

o reakci na výzvu celního úřadu k prokázání skutečností a oznámení o zahájení řízení žalobci a oznamovateli čj. 29012/2016-510000-31 ze dne 19. 2. 2016, která byla vydána v návaznosti na jiné místní šetření, a to konané v kontrolovaném objektu dne 17. 2. 2016, při kterém bylo zajištěno celkem 478 lahví lihovin, jak plyne z protokolu o místním šetření čj. 26927-2/2016-510000-31. Žalovaný doplnil, že z předložených dokladů je navíc zřejmé, že se vztahují jen ke zlomkovému množství vybraných výrobků (lihovin), než jaké bylo zajištěno při místním šetření v kontrolovaném objektu předmětného dne 14. 1. 2016. Uvedl, že jelikož se jedná o druhově určené a tudíž zaměnitelné zboží a žalobce předložil doklady, které mají prokazovat zdanění vybraných výrobků zajištěných při místním šetření dne 14. 1. 2016, až v rámci jiného řízení vedeného se žalobcem v paralelní věci a s velkým časovým odstupem až dne 3. 3. 2016 (kdy nejpozději dne 18. 2. 2016 se žalobce o vedení meritorního řízení prokazatelně dozvěděl), není možná identifikace druhově zaměnitelných vybraných výrobků s dodatečně předloženými doklady. Pokud žalobce teprve v rámci doplnění odvolání proti rozhodnutí o zajištění uvedl, že předložené doklady se vlastně měly vztahovat k vybraným výrobkům, zajištěným v rámci místního šetření dne 14. 1. 2016 (i když předložené doklady by se mohly vztahovat jen k množství vybraných výrobků, které je zlomkové v porovnání s množstvím vybraných výrobků, které bylo zajištěno), pak lze dle žalovaného takový dodatečný postup hodnotit jako účelový a irelevantní. Dodatečně doloženými doklady žalobce podle žalovaného zdanění předmětných vybraných výrobků jednoznačně neprokázal. Žalobce se navíc dle žalovaného snaží přinutit správce daně k tomu, aby tento sám nějakým způsobem ztotožnil a vyhledal menší část lihovin uvedenou na dokladech ve velkém množství lihovin, které byly správcem daně zajištěny. Takovéto ztotožnění však s ohledem na výše uvedené pochybnosti o samotných dokladech ve vztahu k zajištěným vybraným výrobkům není podle žalovaného možné, přičemž výsledkem této situace je neunesení důkazního břemene žalobcem. K tomu žalovaný odkázal na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2009, čj. 1 Afs 81/2009 - 68.

7. K námitce, že uvolněny ze zajištění měly být vybrané výrobky značené kontrolními páskami, neboť tímto značením by podle žalobce mohlo být zdanění vybraných výrobků prokázáno jiným způsobem, jak obecně připouští daňový řád, žalovaný konstatoval, že povinné značení lihu bylo sice zavedeno pro daňové účely, nicméně cílem právní úpravy je zejména zamezit nelegální výrobě lihu a zajistit, aby výroba, dovoz, prodej, skladování, distribuce a vývoz lihu probíhal v souladu s platnými právními předpisy, zejména s předpisy, které upravují nakládání s lihem a spotřební daně, a tím zamezit daňovým a celním únikům a zajistit potřebnou ochranu spotřebitele. Kontrolní páska, kterou musí být spotřebitelské balení lihu povinně značeno, v sobě podle žalovaného neobsahuje daň, jedná se pouze o značení pro čistě evidenční účely. Z kontrolní pásky jsou sice seznatelné důležité údaje, podle kterých je možno líh (lihovinu) *de facto* identifikovat a stanovit základ spotřební daně, nicméně skutečnost, že spotřebitelské balení lihu je značeno kontrolní páskou, nevypovídá podle žalovaného nic o zdanění takového výrobku spotřební daní. Rovněž lihoviny ve spotřebitelském balení značené kontrolní páskou v souladu se zákonem č. 307/2013 Sb., o povinném značení lihu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 307/2013 Sb.“), musí být podle přesvědčení žalovaného při svém skladování i dopravě v množství větším, než je množství pro osobní spotřebu, doprovázeny dokladem prokazujícím jejich zdanění nebo oprávněné nabytí za ceny bez daně. Podle žalovaného neplatí, že řádně vylepená kontrolní páska by mohla být tím důkazním prostředkem, pomocí něhož je možné zdanění prokázat jinak. Žalovaný v této souvislosti připodobnil

uvedené závěry případu značení tabákových výrobků tabákovými nálepkami s tím, že není-li možné připustit výklad o „náhradním“ způsobu prokázání zdanění v případě absence odpovídajících dokladů právě vylepenou tabákovou nálepkou, tím spíše to není možné připustit v případě značení lihu kontrolními páskami, kdy navíc kontrolní páska v sobě spotřební daň ani neobsahuje.

8. Žalovaný uzavřel, že žalobce jen obecně a bez důkazů tvrdí, že dodatečně dne 3. 3. 2016 (nepřípustně až 14 dní od doby, kdy se o zahájení řízení prokazatelně dozvěděl) mohl předložit jen doklady k malé části vybraných výrobků, které tedy měl patrně uloženy mimo prostory, kde byly vybrané výrobky zjištěny. Podle žalovaného pak obecně a bez důkazů tvrdí, že zbylou část dokladů nemohl předložit proto, že tyto zbylé doklady měl skladovat v kanceláři kontrolovaného objektu, kam mu v době kontroly 14. 1. 2016 neměl být umožněn přístup. Podle žalovaného žalobce nevysvětluje a neprokazuje, proč skladované vybrané výrobky se skončením nájmu v pronajatých prostorách i (údajně) s jejich doklady opustil, proč prostory nevyklidil i s těmito skladovanými výrobky a doklady, proč se tak nestalo ani do předmětného místního šetření dne 14. 1. 2016 (tedy během několika měsíců), zda se do prostor oznamovatele prokazatelně nemohl dostat ani po tomto místním šetření až do 3. 3. 2016, kdy malou část dokladů předložil. Podle žalovaného žalobce netvrdí a neprokazuje, že mu doklady údajně opuštěné a uskladněné v kanceláři kontrolovaného objektu měl někdo zašantročit, odcizit atp. Netvrdí a neprokazuje, zda měl do kontrolovaných prostor, tedy i ke skladovaným vybraným výrobkům a k údajně v kanceláři uloženým dokladům přístup, a pokud ne, kdo od těchto prostor měl klíče atp. Žalovaný doplnil, že jestliže žalobce skladované vybrané výrobky i jejich doklady, které jen dle jeho tvrzení měly existovat a měly se nacházet rovněž v kontrolovaném objektu, opustil a ponechal jen náhodě, co s nimi v budoucnu bude, jde o projev vůle jsoucí k jeho tíži a rovněž působí, že neunáší důkazní břemeno. Žalovaný vyhodnotil dodatečnou obranu žalobce jako účelovou s tím, že zatímco ze skladovaných hodnotných vybraných výrobků se ani po měsících neztratilo nic (alespoň žalobce nic podobného netvrdí), bezvýznamné doklady bez jakékoli hodnoty pro kohokoli se mu ztratit měly a jsou neznámo kde.
9. Žalovaný nepřisvědčil žalobci ani stran jeho argumentace týkající se tichého vína. Zdůraznil, že tiché víno je vybraným výrobkem a předmětem spotřební daně z vína a meziproduktů [§ 1 odst. 1 písm. a), § 93 odst. 1 a odst. 3 zákona o spotřebních daních], přičemž zákon o spotřebních daních u něho stanoví sazbu daně ve výši 0 Kč. Podle žalovaného neplatí, že při uvedení tichého vína do volného daňového oběhu nevzniká povinnost daň přiznat a zaplatit, a proto nelze ani vystavit doklady podle § 5 zákona o spotřebních daních, prokazující jeho zdanění. V případě uvedení tichého vína do volného daňového oběhu vzniká podle žalovaného povinnost daň přiznat a zaplatit stejně jako u kteréhokoliv jiného vybraného výrobku. To znamená, že plátce daně je povinen do 25 dnů po skončení zdaňovacího období, ve kterém vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, podat správci daně daňové přiznání – tedy sám vyčíslit daň (v případě tichého vína ve výši 0 Kč) a uvést předepsané údaje, jakož i další okolnosti rozhodné pro vyměření daně. Dle žalovaného tedy není pravdou, že by v případě tichého vína nevznikala daňová povinnost (resp. povinnost daň přiznat), neboť tiché víno není komoditou „bez daně“, nýbrž komoditou se stanovenou spotřební daní ve výši 0 Kč. Žalovaný zdůraznil, že v případě dopravy nebo skladování tichého vína v množství větším, než je množství pro osobní spotřebu [§ 4 odst. 5 písm. f) zákona o spotřebních daních], musí být tiché víno vždy doprovázeno příslušnými doklady prokazujícími jeho zdanění, a to bez ohledu na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

skutečnost, že výše spotřební daně celkem bude na dokladech uvedena ve výši 0 Kč, což neznamená, že by doklad neobsahoval předepsanou náležitost.

10. Žalovaný v návaznosti na uvedené uzavřel, že žalobce neprokázal zdanění nejen u vybraných výrobků, u kterých toho nebyl z jím tvrzených objektivních příčin schopen, nýbrž neprokázal ho ani u vybraných výrobků vyjmenovaných v bodech 2.2, 2.3 a 2.4 svého odvolání.
11. Žalovaný konstatoval, že vlastnické právo žalobce k zajištěným vybraným výrobkům bylo jednak potvrzeno oznamovatelem (protokol o ústním jednání čj. 14211/2016-510000-31 ze dne 2. 2. 2016), jednak toto bylo v zásadě potvrzeno v rámci sdělení o převzetí právního zastoupení Mgr. Bc. Klárou Luhanovou, advokátkou se sídlem Šafaříkovy sady 5, Plzeň, ve věci č. j. 7760/2016-510000-62, kdy jmenovaná advokátka výslovně uvedla, že „v dané věci mělo dojít k násilnému vniknutí do pronajatých nebytových prostor a k odvozu zatím nezjištěného množství alkoholu ze sídla klienta“, a jednak v průběhu celého řízení se žádná jiná osoba (z údajných vlastníků tvrzených žalobcem) k žádné části zajištěných vybraných výrobků celnímu úřadu nepřihlásila. Žalobce se nadto podle žalovaného, na rozdíl od jiných osob – žalobcem tvrzených údajných vlastníků vybraných výrobků, aktivně hlásil k účastenství v řízení o zajištění vybraných výrobků, kdy jeho účastenství za zjištěného skutkového stavu v době rozhodování o zajištění vybraných výrobků ještě nebylo osvědčeno. Toto žalobce podle žalovaného jednoznačně potvrdil v rámci doplnění odvolání proti rozhodnutí o zajištění, kde uvedl, že se považuje za příjemce tohoto rozhodnutí a má za to, že je oprávněn odvolání podat, a rovněž i samotným odvoláním proti Prvostupňovému rozhodnutí. Vlastnické právo žalobce k zajištěným vybraným výrobkům tak bylo podle žalovaného dostatečně prokázáno a veškerá tvrzení o vlastnictví jiných osob byla vyhodnocena jako účelová.
12. Žalovaný konstatoval, že z § 42 zákona o spotřebních daních vyplývá povinnost správce daně zasáhnout neboli okamžitě konat, je-li zjištěna doprava nebo skladování vybraných výrobků v množství přesahujícím množství pro osobní spotřebu bez odpovídajících dokladů, které pro danou dopravu nebo skladování vyžaduje zákon o spotřebních daních. Navazující řízení potom slouží k tomu, aby bylo prokázáno a tedy postaveno na jisto, zda s vybranými výrobky bylo skutečně nakládáno tak, jak předpokládá § 42 zákona o spotřebních daních, tj. v posuzovaném případě, zda byly skladovány bez dokladů podle § 5 zákona o spotřebních daních, prokazujících jejich zdanění. Žalovaný poznamenal, že jelikož žalobce ani v navazujícím řízení nevyvrátil prvotní podezření celního úřadu, že s vybranými výrobky je nakládáno v rozporu se zákonem, nemohlo být výsledkem řízení o zajištěných vybraných výrobcích jiné rozhodnutí, než jejich propadnutí, jak celní úřad učinil Prvostupňovým rozhodnutím. Takový zákonem aprobovaným zásahem nemohlo být dle žalovaného porušeno mezinárodně garantované právo daňového subjektu vlastnit majetek, resp. tento majetek pokojně užívat. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2010, čj. 1 Afs 12/2010 - 107.

III. Žaloba

13. Žalobce v podané žalobě v obecné rovině předeslal, že v průběhu daňové kontroly i ve svém odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí vznášel námitky proti nesprávnosti závěrů celního úřadu, avšak celní orgány se s námitkami a důkazy žalobce dle jeho názoru nevypořádaly dostatečně, bezdůvodně přehlížely důkazy svědčící ve prospěch žalobce, věc

posoudily z hlediska právního zcela nesprávně a v řízení došlo k vadám, které mají za následek nezákonné rozhodnutí.

14. Pod **prvním žalobním bodem** žalobce namítal nesprávné a neúplné zjištění skutkového stavu a porušení základních zásad daňového řízení, které vedlo k věcné nesprávnosti a nezákonnosti rozhodnutí.
15. Žalobce v rámci této skupiny žalobních námitek namítal, že jak celní úřad, tak žalovaný nepřihlédli k fakturám dokládajícím vlastnictví vybraných výrobků pana F. Š. a zdanění vybraných výrobků, které splňují náležitosti dokladů dle § 5 zákona o spotřebních daních. Doklady nebyly podle žalobce v řízení nijak hodnoceny, žalovaný pouze stručně konstatoval, že byly doloženy k jinému paralelnímu řízení a že byly doloženy opožděně. Žalobce namítl, že byt byly doklady přiloženy celnímu úřadu zpočátku k jiné spisové značce (a to proto, že se vázaly k oběma), měl je celní úřad k dispozici. Celní úřad je povinen vycházet i z vlastních zjištění v rámci vlastní činnosti. Skutečnost, že k dokladům záměrně nepřihlédne, ač o nich ví, je podle žalobce v rozporu s požadavky na řádné fungování veřejné správy. Žalobce zdůraznil, že podáním ze dne 23. 9. 2016 žalobce na tyto doklady nadto přímo odkázal a označil je jako důkaz, a to na výzvu správního orgánu. Doložení dokladů tak bylo dle žalobce nutno považovat za včasné, když v rámci daňového řízení mohou být dokládány důkazy až do rozhodnutí ve věci. Žalobce dle svého přesvědčení řádně doložil zdanění vybraných výrobků, a to 984 ks lahví Flirt vodka 1l 37,5%, 252 lahví Sense Gin 1l 37,5% a 504 ks lahví Black Ram Whisky 0,5l 40%, kdy bylo prokázáno, že vlastníkem těchto výrobků byl F. Š. V daném případě nemůže dle žalobce obstát argumentace žalovaného, že se jedná o výrobky druhově určené, a proto je nutné důkaz fakturami odmítnout jako neprůkazný. Celní orgány dle žalobce nezhodnotily, že počet lahví na fakturách je jen o něco málo vyšší než počet lahví zajištěných vybraných výrobků, což lze snadno vysvětlit neoprávněnou manipulací s vybranými výrobky po dobu, po kterou nebyly žalobci zpřístupněny. Pokud tedy počet lahví, ke kterým bylo zdanění doloženo, odpovídá zajištěným lahvím, nelze dle žalobce než dojít k závěru, že výrobky na fakturách jsou právě výrobky zajištěnými. Tato skutečnost je dle žalobce „*patrna i z výpovědi žalobkyně, která vlastnictví předmětných výrobků p. Š. potvrdila*“. Žalobce uzavřel, že skutečnost, že k předloženým fakturám celní orgány nepřihlédly, nevypořádaly se s nimi a v podstatě je jako důkaz bez bližšího odůvodnění ignorovaly, je závažnou vadou, neboť byla porušena zásada volného hodnocení důkazů.
16. Žalobce dále v rámci námitek pod prvním žalobním bodem namítal, že podrobně vysvětlil, proč nemá k dispozici doklady prokazující zdanění dalších vybraných výrobků, když uvedené doklady byly zcizeny v době, kdy do pronajatých prostor žalobce neměl přístup. Připomněl, že s ohledem na důkazní nouzi navrhl, aby celní úřad vedl šetření tím, že zdanění bude prokázáno prostřednictvím kolkového značení, přes které je možno dohledat původ jednotlivých lahví i jejich zdanění. Celní orgány se však dle žalobce ani nepokusily takový důkaz zajistit, s odůvodněním, že takový důkaz nesplňuje náležitosti zákona o spotřebních daních. Žalobce uvedl, že již ve svém odvolání uváděl, že celní úřad měl postupovat v souladu se zásadami přiměřenosti, spolupráce a volného hodnocení důkazů uvedených v § 5 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**daňový řád**“), a umožnit prokázat daňovému subjektu zdanění vybraných výrobků i jiným způsobem, než prostřednictvím daňových dokladů podle § 5 zákona o spotřebních daních, když dle daňového řádu je cílem správy daní správné zjištění a stanovení daně. S poukazem na § 92 odst. 2 a § 93 daňového řádu měl žalobce za to, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

celní orgány mohly využít k prokázání zdanění vybraných výrobků i jiné důkazní prostředky než daňové doklady, tedy především kontrolní pásky, kterými byla většina zajištěných vybraných výrobků (lihovin) v souladu se zákonem č. 307/2013 Sb. označena. Žalobce doplnil, že vzhledem k tomu, že kontrolní pásky obsahují historii konkrétní lahve vybraného výrobku a je z ní tak možno zjistit údaje pro posouzení jejího zdanění spotřební daní, měl by tento důkazní prostředek být pro celní úřad dostatečný k prokázání splnění podmínek pro uvolnění zajištěných vybraných výrobků podle ustanovení § 42c odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. S poukazem na § 42b odst. 1 a § 42c zákona o spotřebních daních měl žalobce za to, že i v případě, že není možné doklady dle § 5 zákona o spotřebních daních doložit, je možné zdanění jiným způsobem prokázat a výrobky uvolnit. Opačný postup by byl dle žalobce v rozporu s ústavními principy i principy dobré správy.

17. Žalobce konečně v rámci této skupiny námitek trval na tom, že požadavek celního úřadu na prokázání zdanění tichého vína vnímá jako absurdní a nezákonný s ohledem na skutečnost, že v případě tichého vína je v souladu s § 96 zákona o spotřebních daních sazba daně 0 Kč/hl a tiché víno tak není spotřební daní zatíženo. Daňové doklady, kterými mu dodavatelé dodávky vína vyúčtovali, tak dle žalobce ani nemohou být daňovým dokladem § 5 zákona o spotřebních daních, neboť nemohou obsahovat náležitost požadovanou § 5 odst. 2 písm. c) zákona, tedy informaci o množství vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu, u nichž vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, a jejich název, popřípadě jejich označení. Žalobce měl za to, že tiché víno bylo zajištěno v rozporu s ustanovením § 42 odst. 2 písm. a) zákona, neboť při uvedení tohoto vína do volného oběhu nevznikla daňová povinnost a takové vybrané výrobky tedy neměly být a ani nemohly být zdaněny. Žalobce podotknul, že ustanovení o propadnutí věci má zajistit, aby docházelo k řádnému zdanění vybraných výrobků. Je-li však u tichého vína sazba daně nulová, je dle žalobce absurdní, aby bylo u tohoto výrobku prokazováno zdanění.
18. Žalobce konečně v této souvislosti obecněji namítl, že není vůbec zřejmé, z jakého důkazu celní orgány dovodily, že vlastníkem vybraných výrobků je žalobce. Uvedené nelze dle žalobce dovodit toliko ze skutečnosti, že žalobce aktivně o účastenství bojoval a snažil se zvrátit veškerá rozhodnutí, když u něj výrobky ostatně také byly nalezeny.
19. Úzce souvisejícími námitkami uvedenými pod **druhým žalobním bodem** pak žalobce brojil proti nesprávnému právnímu posouzení věci. Namítal, že celní orgány nesprávně nepřihlédly k fakturám předloženým dne 3. 3. 2017, když odůvodnění, že k předložení nedošlo včasné, je dle žalobce zcela formalistické a právně nesprávné. Rovněž pak zajištění tichého vína lze dle žalobce považovat vzhledem k dani za zcela absurdní v rozporu s ústavním pořádkem. Žalobce doplnil, že „*pokud se jedná o průkaz zdanění dalších výrobků, je nutné přihlédnout k tomu, že to nebyla vína žalobce, že uvedené doklady nemá k dispozici*“. V neposlední řadě žalobce zdůraznil, že nikdy nepřiznal vlastnictví věci, naopak uvedl, že vlastníky jsou členové klubu a část výrobků vlastní p. Š. Jak celní orgány dospěly k názoru, že vlastníkem výrobků je žalobce, není dle žalobce z jejich rozhodnutí známa, přičemž jejich odůvodnění je dle žalobce neurčité. Pokud celní orgány věděly, že vlastníkem není účastník řízení, naopak u většiny výrobků nebyl vlastník znám, nemohly dle žalobce rozhodnout o propadnutí věci.
20. Pod **třetím žalobním bodem** žalobce poukazoval na to, že v řízení o zajištění věci i v řízení o propadnutí věci je vždy účastníkem řízení osoba, která má k věcem věcné právo. V daném případě podle žalobce celní orgány věděly, že mají jednat s panem F. Š., přesto

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

s ním nejednaly, čímž celé řízení zatížily závažnou vadou, která má vliv na zákonnost rozhodnutí.

21. Pod **čtvrtým žalobním bodem** žalobce konečně namítal, že „výrok obou rozhodnutí, resp. výrok rozhodnutí soudu prvního stupně je vadný a rozhodnutí nicotné z důvodu, že pokud bylo stanoveno propadnutí věci, musí celní úřad jejich vlastníka znát a proti němu musí směřovat uložení propadnutí vybraných výrobků“. V této souvislosti odkazoval na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci králové ze dne 21. 2. 2013, čj. 30 Af 4/2012 - 51.

IV. Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 23. 8. 2017 k námitkám vzneseným pod **prvním žalobním bodem** uvedl, že žalobce se prokazatelně dozvěděl, jaké vybrané výrobky byly ve kterém řízení podle § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních zajištěny. Paralelně totiž probíhala dvě řízení o zajištění vybraných výrobků, a to řízení navazující na místní šetření konané dne 14. 1. 2016 a řízení konané v návaznosti na místní šetření konané dne 17. 2. 2016. Jestliže tedy žalobce předkládal doklady, které měly prokazovat zdanění části vybraných výrobků, a jednoznačnou identifikací označil řízení, ke kterému se jeho tvrzení mají vztahovat, pak následné tvrzení o tom, že se doklady vlastně mají vztahovat k prvně zajištěným vybraným výrobkům, vyhodnotil žalovaný jako účelové. Skutečnost, že určitý důkazní prostředek nebyl uznán za prokazující danou skutečnost, nelze dle žalovaného považovat za to, že by se žalovaný daným důkazním prostředkem nezabýval. Žalovaný trval na tom, že předložené důkazní prostředky hodnotil, a to na stranách 8 a 9 Napadeného rozhodnutí. Žalovaný doplnil, že tvrzení o vlastnickém právu pana F. Š. k části zajištěných vybraných výrobků se v podstatě objevuje až v odvolacím řízení proti napadenému rozhodnutí. Dokonce ani v reakci na výzvu celního úřadu čj. 29012/2016-510000-31 (v paralelním řízení o zajištění vybraných výrobků), kdy žalobce přikládá originály faktur, kde jako odběratel je uveden pan Š., žalobce podle žalovaného netvrdil nic o tom, že vlastníkem vybraných výrobků má být jiná osoba. Na výzvu celního úřadu k prokázání skutečností ze dne 8. 9. 2016, čj. 13169-10/2016-510000-31, žalobce podle žalovaného naopak tvrdil, že vybrané výrobky patřily členům klubu, kteří si vzhledem k charakteru volnočasových aktivit přejí zůstat v anonymitě, a proto je žalobce nemůže uvést. Žalovaný uvedl, že tato tvrzení vyhodnotil jako neunesení důkazního břemene při prokazování vlastnického práva, resp. při vyvracení vlastnického práva žalobce.
23. Žalovaný dále odmítl jako velmi nepravděpodobné tvrzení žalobce stran odcizení dokladů prokazujících zdanění vybraných výrobků v době, kdy žalobce neměl do kontrolovaného objektu přístup. Uvedl, že z jednání žalobce je zřejmé, že tento neučinil nic ve smyslu toho, že by v době po skončení nájmu v kontrolovaném objektu dříve pronajaté prostory vyklidil, naopak tvrdí, že se mu měly ztratit (být mu odcizeny) pouze doklady vztahující se právě k zajištěným vybraným výrobkům, zatímco z vybraných výrobků majících pro někoho potenciálně jistě větší hodnotu se neztratilo nic, alespoň žalobce to nikdy netvrdil.
24. Žalovaný dále konstatoval, že žalobcem navrhované dokazování prostřednictvím kontrolních pásek umístěných na spotřebitelských baleních nelze v řízení o zajištěných vybraných výrobcích vést, neboť zákon nestanoví v případě vybraných výrobků podléhajících povinnému značení (ať už tabákovou nálepkou nebo kontrolní páskou) žádnou výjimku, že by tyto vybrané výrobky nemusely být v případě jejich skladování nebo dopravy v množství přesahujícím množství pro osobní spotřebu doprovázeny doklady prokazujícími jejich zdanění nebo oprávněné nabytí za cenu bez daně. V řízení

podle § 42b a násl. zákona o spotřebních daních je dle žalovaného třeba prokázat (postavit najisto), zda s vybranými výrobky bylo nebo nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 a 2 zákona o spotřebních daních, tedy zda byly nebo nebyly dopravovány nebo skladovány bez dokladů prokazujících jejich zdanění nebo oprávněné nabytí za cenu bez daně. Žalobce v dané souvislosti podle žalovaného neargumentuje přiléhavě, když tvrdí, že vybrané výrobky mají být ze zajištění uvolněny, pakliže se prokáže jejich zdanění. Žalovaný doplnil, že zdanění vybraných výrobků v přímé návaznosti na doklady podle § 5 zákona o spotřebních daních s uvedeným „*nepochybně úzce souvisí, nicméně je třeba se držet předmětu řízení o zajištěných vybraných výrobcích, kterým není prokázání zdanění jako takové(ho), nýbrž postavení najisto, zda se vybrané výrobky nacházely v určité situaci, jak vyplynulo z prvotního podezření celního úřadu a bylo důvodem pro jejich zajištění*“.

25. K námitce týkající se tichého vína žalovaný plně odkázal na závěry uvedené na stranách 10 a 11 Napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že skutečnost, že je v případě tichého vína uplatňována nulová sazba daně, neznamena, že by tento vybraný výrobek byl jakkoli od daně osvobozen nebo byl takzvaně bez daně. Rovněž v případě nulové sazby daně je dle žalovaného třeba podávat za zdaňovací období daňová priznání, a to bez ohledu na skutečnost, že žádná daň se ve skutečnosti neplatí.
26. K námitkám zpochybňujícím postavení žalobce jako vlastníka vybraných výrobků žalovaný konstatoval, že se celní orgány otázkou účastenství v řízení a v návaznosti na to i vlastnictví vybraných výrobků zabývaly a tato odůvodnily. Skutečnost, že za vlastníka vybraných výrobků neuznaly jinou osobu (jiné osoby) než žalobce, je dle žalovaného rovněž zřejmá z obou rozhodnutí. Bylo tomu tak podle žalovaného zejména pro neunesení důkazního břemene ze strany žalobce ohledně tvrzení, kterými se žalobce snažil tohoto postavení před správci daně zprostit.
27. K námitkám vzneseným pod **třetím žalobním bodem** žalovaný uvedl, že je pravdou, že jako odběratel vybraných výrobků na fakturách předložených dne 3. 3. 2016 žalobcem je uveden pan F. Š.. Ve vztahu k těmto předloženým fakturám, které navíc byly předloženy v rámci jiného – paralelně probíhajícího řízení o zajištění vybraných výrobků, však nelze dle žalovaného jednoznačně určit, zda se vztahují k vybraným výrobkům, zajištěným při místním šetření konaném dne 14. 1. 2016 v prostorách, které měl žalobce dříve pronajaty. Žalobce ani jím tvrzený údajný vlastník pan Š. podle žalovaného neuvedl, z jakého důvodu byly vybrané výrobky údajně ve vlastnictví této fyzické osoby skladovány v prostorách pronajatých žalobci, a to v případě některých lihovin i déle než jeden rok před konáním místního šetření v kontrolovaném objektu, jak vyplývá z data vystavení předložených faktur. Žalovaný konstatoval, že „*jelikož existují pochybnosti o skutečnosti, zda se vůbec předložené faktury vztahují k zajištěným vybraným výrobkům, a pokud ano, tak k vybraným výrobkům zajištěným v rámci kterého místního šetření (což zřejmě nevěděl ani sám žalobce), vyhodnotil správce daně stejně jako žalovaný tvrzení o vlastnictví zajištěných vybraných výrobků pana Š. jakož i dalších osob přejících si zůstat v anonymitě jako účelová*“.
28. K námitkám vzneseným pod **čtvrtým žalobním bodem** se pak žalovaný neztotožnil s názorem o nicotnosti Napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí celních orgánů je dle žalovaného zřejmé, koho celní orgány obou stupňů považovaly za vlastníka zajištěných vybraných výrobků, tuto skutečnost odůvodnily a o propadnutí rozhodly ve vztahu k této osobě – žalobci.

V. Jednání

29. Při jednání konaném dne 3. 10. 2019 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích i argumentaci obsažené v jejich písemných podáních, kterou v rámci svých vystoupení rekapitulovali.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

30. Městský soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
31. V posuzované věci je mezi účastníky řízení sporné, zda byly naplněny zákonné důvody pro rozhodnutí celních orgánů o propadnutí vybraných výrobků podle § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních.
32. Z § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních v rozhodném znění plyne, že *„pokud správce daně nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, rozhodne o jejich a) propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků nebo dopravního prostředku znám, nebo b) zabrání v ostatních případech“*.
33. Již z uvedené citace je zjevné, že postup podle tohoto ustanovení je pouze alternativou k uvolnění vybraných výrobků, tedy k postupu podle § 42c téhož zákona. Právě v něm jsou uvedeny podmínky, za kterých je namíste zajištěné vybrané výrobky uvolnit. Jinak řečeno, právě toto ustanovení vymezuje, kdy mají být zajištěné vybrané výrobky uvolněny a kdy mají naopak propadnout státu. Podle § 42c odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních přitom platí, že *„správce daně rozhodne o uvolnění zajištěných vybraných výrobků, pokud se prokáže, že s nimi nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2“*.
34. Ze zmíněných ustanovení zákona o spotřebních daních tedy vyplývá, že celní úřad může řízení o zajištěných vybraných výrobcích ukončit dvěma způsoby, tj. zajištěné výrobky uvolnit dle § 42c zákona o spotřebních daních, nebo rozhodnout o jejich propadnutí či zabrání dle § 42d tohoto zákona. Celní úřad nemůže libovolně „volit“ mezi jednotlivými způsoby, kterými ukončí řízení o zajištěných vybraných výrobcích. Dle zásady legality musí rozhodnout způsobem, který zákon pro danou situaci předvídá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2018, čj. 9 Afs 93/2018 - 45, a ze dne 30. 8. 2018, čj. 9 Afs 196/2018 - 42, publ. pod č. 3778/2018 Sb. NSS).
35. Platí přitom, že o uvolnění vybraných výrobků může rozhodnout v případě, prokáže-li se, že s nimi nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2 zákona o spotřebních daních. V opačném případě postupuje dle § 42d zákona. Jinými slovy, správce daně vydá rozhodnutí podle § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních poté, co bylo prokázáno, že s výrobky bylo nakládáno některým ze způsobů uvedených v § 42 odst. 1 nebo 2 téhož zákona (srov. naposledy označené rozsudky Nejvyššího správního soudu).
36. Správní soudy ustáleně judikují, že cílem řízení o zajištěných vybraných výrobcích není zjišťování a určení jejich skutečného vlastníka, nýbrž prokázání, zda s nimi bylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2 zákona o spotřebních daních. Nepotvrdí-li se tato skutečnost, dojde k zabavení vybraných výrobků a jejich převedení do vlastnictví

státu. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně zdůraznil, že tento následek je sankcí za porušení zákona o spotřebních daních (viz rozsudek ze dne 3. 3. 2010, čj. 1 Afs 12/2010 - 107, publ. pod č. 2054/2010 Sb. NSS). Správní soudy v tomto směru v minulosti opakovaně připomněly, že směrnice Rady 2008/118/ES ze dne 16. 12. 2008 o obecné úpravě spotřebních daní a o zrušení směrnice 92/12/EHS, sankce za nedodržení povinnosti přepravovat či skladovat vybrané výrobky s vyžadovanými doklady přímo nestanoví, což je ve vztahu práva EU a vnitrostátního práva pravidlem. Logicky to vede k tomu, že si členské státy sankce za nedodržení předpisů stanoví samy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, čj. 10 Afs 148/2014 - 70).

37. V nyní řešeném případě rozhodl celní úřad postupem podle § 42 odst. 3 zákona o spotřebních daních o zajištění vybraných výrobků z důvodu uvedeného v § 42 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních. Podle naposledy uvedeného ustanovení „*nejedná-li se o vybrané výrobky pro osobní spotřebu nebo není-li prokázáno oprávněné nabytí vybraných výrobků za ceny bez daně, správce daně tyto vybrané výrobky zajistí, jestliže jsou skladovány bez dokladu uvedeného v § 5*“.
38. Mezi účastníky řízení přitom není (s dále pojednanou výjimkou případu tichého vína) sporu o tom, že skladované lihoviny, jejichž seznam je uveden v přílohách č. 1 a 2 Prvostupňového rozhodnutí, jsou vybranými výrobky, na které dopadá zákon o spotřebních daních (§ 1 zákona o spotřebních daních).
39. Soud připomíná, že podle § 3 písm. k) zákona o spotřebních daních platí, že „*uvedením do volného daňového oběhu se rozumí každé skladování nebo doprava vybraných výrobků, u nichž se neprokáže, že se jedná o výrobky zdaněné, nebo pokud se neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně*“. Volným daňovým oběhem je tedy i každé skladování vybraných výrobků (zde lihovin), u něhož také musí být prokázáno, že se jedná o výrobky zdaněné.
40. Způsob prokazování zdanění vybraných výrobků upravuje § 5 zákona o spotřebních daních. Podle odstavce 1 citovaného ustanovení „*se na daňovém území České republiky prokazuje zdanění vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu daňovým dokladem, dokladem o prodeji, dokladem o dopravě, pokud zákon nestanoví jinak (§ 6), a to pouze tehdy nejedná-li se o vybrané výrobky pro osobní spotřebu (§ 4 odst. 6, § 32 odst. 2, 4 a 5 zákona o spotřebních daních)*“. Základní náležitosti, které v takovém případě musí obsahovat daňový doklad, doklad o prodeji nebo doklad o dopravě v případě prokazování zdanění, jsou upraveny § 5 odst. 2 – 4 zákona o spotřebních daních, přičemž bude vždy záležet na konkrétní situaci, jakým z uvedených dokladů bude při kontrole vybraných výrobků dokládáno splnění evidenční povinnosti. Předložený doklad však musí být vždy ztotožnitelný se skladovanými vybranými výrobky a musí také korespondovat se zjištěným faktickým stavem.
41. Správní soudy v minulosti rovněž opakovaně zdůraznily, že řádné plnění evidenčních povinností v rámci kontroly zdanění vybraných výrobků umožňuje identifikovat skladované vybrané výrobky a znesnadňuje opakované používání např. jednoho a téhož daňového dokladu k prokazování zdanění vybraných výrobků určených druhově. Smyslem právní úpravy zákona o spotřebních daních je v první řadě ochrana společnosti před nezdaněnými vybranými výrobky, a to z toho důvodu, že se jedná o výrobky druhově určené, často obtížně ztotožnitelné a zatížené vysokou spotřební daní. Proto je třeba trvat na tom, aby v případě obchodování s lihovinami, coby druhově určenou komoditou, byly daňové subjekty povinny vést náležitou evidenci a předkládat relevantní

daňové doklady, které se budou vztahovat k daným vybraným výrobkům a které budou odpovídat zjištěnému faktickému stavu. Smyslem stanovení striktních pravidel pro doklady prokazující zdanění vybraných výrobků je naplnění požadavku, aby vybrané výrobky byly v každém okamžiku jednoznačně identifikovatelné a jejich původ a zdanění byly ověřitelné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, čj. 10 Afs 148/2014 - 70).

42. Judikatura Nejvyššího správního soudu v tomto ohledu potvrdila nezbytnost zvláštních požadavků kladených na vedení daňové dokumentace s ohledem na specifický charakter vybraných výrobků. V rozsudku ze dne 20. 8. 2009, čj. 1 Afs 81/2009 - 68, Nejvyšší správní soud v daném směru uzavřel, že *„protože předmětem spotřební daně jsou věci určené druhově, tak jedním z důvodů, proč zákon o spotřebních daních klade zvláštní požadavky na vedení přesné dokumentace, je právě to, aby bylo možné jednoznačně posoudit, zda byla spotřební daň za konkrétní množství vybraných výrobků řádně uhrazena“*.
43. Rovněž v rozsudku ze dne 8. 7. 2015, čj. 1 Afs 131/2015 - 38, Nejvyšší správní soud dále vyložil, že *„rozhodná právní úprava předvídá určitou kontrolu vybraných výrobků, které jsou ze své povahy určené druhově, jsou tedy běžně zaměnitelné a lze je identifikovat pouze prostřednictvím příslušných dokladů. Právní úprava zde reguluje nejen způsob prokazování zdanění vybraných výrobků, ale stanoví i režim jejich dopravy. Kontrola vybraných výrobků, které je možné identifikovat právě ve spojení s příslušným dokladem, by v případě nedodržování této povinnosti byla de facto znemožněna“*.
44. K tomu je však třeba doplnit, že samotná skutečnost, že daňový subjekt bude disponovat řádným (perfektním) daňovým dokladem, který bude obsahovat všechny zákonem předpokládané náležitosti, ještě automaticky nemusí znamenat, že vybraný výrobek byl skutečně zdaněn, jelikož tento doklad musí zároveň korespondovat se zjištěným skutkovým stavem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 2 Afs 110/2008 - 205).
45. Žalobce pod **prvním žalobním bodem** především namítal, že celní orgány nesprávně a neúplně zjistily skutkový stav a porušily základní zásady daňového řízení, když nepřihlédly k daňovým dokladům předloženým žalobcem dne 3. 3. 2016, které dle přesvědčení žalobce dokládaly, že vlastníkem části vybraných výrobků je pan F. Š., a splňovaly náležitosti dle § 5 zákona o spotřebních daních a prokazovaly zdanění vybraných výrobků.
46. Jak bylo uvedeno výše, ze správního spisu vyplývá, že celní úřad vydal dne 18. 1. 2016 Rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků čj. 7760-4/2016-510000-62, kterým rozhodl ve smyslu ustanovení § 42 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních, tj. z důvodu, že byly skladovány bez dokladu uvedeného v § 5 zákona, o zajištění vybraných výrobků specifikovaných v přílohách č. 1 a 2 a 3 tohoto rozhodnutí. Podkladem pro jeho vydání byly skutečnosti zjištěné v rámci místního šetření celního úřadu provedeného na základě oznámení Policie ČR, jehož průběh a jehož závěry jsou popsána v protokolu o místním šetření čj. 7760-2/2016-510000-62.
47. Uvedené rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků bylo dne 19. 1. 2016 prostřednictvím datové schránky doručeno oznamovateli (pronajímateli prostor), žalobci jako skladovateli vybraných výrobků pak bylo rozhodnutí doručeno dne 18. 2. 2016 na základě dodatečného zjištění celního úřadu, že by žalobce jako skladovatel vybraných výrobků rovněž mohl být účastníkem řízení (viz dále).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

48. Dne 2. 2. 2016 pod č. j. 14211/2016-510000-31 sepsal celní úřad za přítomnosti oznamovatele protokol o ústním jednání dle ustanovení § 60 daňového řádu, jehož předmětem bylo mimo jiné projednání skutečností ve věci zajištěných vybraných výrobků. Oznamovatel do protokolu o ústním jednání uvedl, že jako majitel kontrolovaného objektu dne 13. 7. 2015 vypověděl žalobci nájemní smlouvu z důvodu prováděných nepovolených a nezákonných stavebních úprav a pro další porušení nájemní smlouvy a zákona. Žalobce měl přitom neúspěšně žádat soud o nařízení předběžného opatření, aby mohl předmět nájmu užívat. Dne 17. 12. 2015 vstoupil oznamovatel do pronajatého prostoru za účelem odstranění stavebních úprav a provedl exekutorský soupis veškerého majetku včetně vybraných výrobků nacházejícího se v pronajatých prostorech. V důsledku odstraňování nepovolených stavebních úprav byla část vybraných výrobků přesunuta do jiné části kontrolovaného objektu (do prvního nadzemního podlaží, které nebylo předmětem nájemní smlouvy), která je vlastnictvím oznamovatele a není pronajímána jiným subjektům. Následně byla o nález vybraných výrobků vyrozuměna Policie ČR. Dle tvrzení oznamovatele v rámci předmětného ústního jednání majitelem a skladovatelem vybraných výrobků byl a je žalobce, případně manželé Š.
49. Dne 16. 2. 2016 celní úřad pod čj. 13169-2/2016-510000-31 vyhotovil oznámení o zahájení řízení adresované žalobci, jímž celní úřad se žalobcem zahájil řízení ve smyslu ustanovení § 42b zákona o spotřebních daních, tedy řízení o zajištěných vybraných výrobcích. Spolu s oznámením pak žalobci dne 18. 2. 2016 přílohou zaslal mj. rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků s přílohami a výzvu k předložení originálů dokladů prokazujících řádné zdanění zajištěných vybraných výrobků spotřební daní ze dne 18. 1. 2016, čj. 7760-3/206-510000-62.
50. Dne 29. 2. 2016 celní úřad přijal blanketní odvolání žalobce proti rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků (čj. 7760-28/2016-510000-62).
51. Dne 3. 3. 2016 celní úřad přijal podání žalobce, kterým žalobce předložil originály faktur majících svědčit zdanění vybraných výrobků (čj. 29012-9/2016-510000-31). Konkrétně jde o doklady vystavené ve dnech 7. 1. 2015., 19. 2. 2015, 29. 3. 2015, 30. 4. 2015, 25. 5. 2015, 10. 6. 2015 a 14. 10. 2015 společností Spirits Club s. r. o. jako dodavatelem znějící na jméno F. Š. jako odběratele na celkem 984 ks lahví Flirt Vodka 1 l 37,5%, 252 lahví Sense Gin 1 l 37,5% a 504 ks lahví Black Ram Whiskey 0,5 l 40% s poznámkou o tom, že „zboží je určeno výlučně pro osobní spotřebu, nikoli za účelem podnikatelské činnosti“.
52. Pokud přitom žalobce v rámci první skupiny žalobních bodů namítal, že celní orgány k těmto dokladům nepřihlédly, nevypořádaly se s nimi a bez bližšího odůvodnění je ignorovaly, nemohl mu soud přisvědčit.
53. Celní úřad se k předmětným žalobcem předloženým dokladům vyjádřil na str. 4 Prvostupňového rozhodnutí, kde (byť tak učinil stručně) vysvětlil, proč k těmto dokladům nepřihlédl, resp. proč je nepovažoval za doklady vztahující ke k zajištěným vybraným výrobkům. Poukazoval na to, že žalobce tyto podklady předložil (s přihlédnutím k hlavičce průvodního přípisu ze dne 3. 3. 2016) ve vztahu k jiným celním úřadem zajištěným výrobkům, tedy do jiného paralelně probíhajícího řízení týkajícího se vybraných výrobků zajištěných rozhodnutím celního úřadu ze dne 19. 2. 2016, č. j. 29012-2/2016-510000-31. Současně měl celní úřad za to, že doklady byly doloženy s velkým časovým odstupem od okamžiku, kdy se žalobce o rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků čj. 7760-4/2016-510000-62 dozvěděl. Rovněž zmínil, že doklady předložené k

podání ze dne 3. 3. 2016 se vztahují jen k množství vybraných výrobků, které je zlomkové v porovnání s množstvím vybraných výrobků, které bylo zajištěno v dotčené věci naposledy označeným rozhodnutím o zajištění vybraných výrobků. Přitom považoval za zásadní, že jde o doklady k druhově zaměnitelným vybraným výrobkům a není možná jednoznačná identifikace se zajištěnými vybranými výrobky. V návaznosti na uvedené uzavřel, že tyto doklady bez dalšího nelze uznat jako doklady vztahující se k zajištěným vybraným výrobkům.

54. Obdobné závěry pak žalovaný v tomto směru poněkud podobněji formuloval v odůvodnění Napadeného rozhodnutí (srov. rekapitulace těchto závěrů v části II. tohoto rozsudku).
55. Soud tedy především nemohl žalobci přisvědčit v tom, že jím spolu s podáním ze dne 3. 3. 2016 předložené doklady byly celními orgány ignorovány, nebylo k nim vůbec přihlédnuto či že by se s nimi celní orgány nevypořádaly. Jak je zjevné z výše uvedeného, celní orgány ve svých rozhodnutích předmětné doklady neopomenuly a naopak přezkoumatelným způsobem (přestože relativně stručně) odůvodnily, proč je dle jejich přesvědčení nebylo lze uznat za doklady vztahující se k zajištěným vybraným výrobkům. Žalobce ostatně proti dílčím závěrům celních orgánů (vztahování k jinému řízení, neprůkaznost dokladů) sám brojil (k tomu srov. dále).
56. Vytýkal-li tedy žalobce celním orgánům, že se s předmětnými doklady nevypořádaly a v řízení k nim nepřihlédly, nemají jeho námitky oporu v obsahu správního spisu, především pak v obsahu odůvodnění Prvostupňového a Napadeného rozhodnutí. Přestože totiž celní orgány akcentovaly okolnosti související s žalobcem provedeným účelovým určením těchto dokladů do jiného řízení, neplatí, že by se s nimi v tomto řízení odmítly zabývat, ale naopak vysvětlily, proč je v předmětném řízení týkajícím se vybraných výrobků zajištěných rozhodnutím celního úřadu čj. 7760-4/2016-510000-62 nepovažovaly za doklady, jež by bylo lze uznat jako doklady týkající se právě těchto zajištěných výrobků.
57. Soud se pak z dále podrobněji uvedených důvodů se závěrem celních orgánů stran neprůkaznosti dokladů předložených žalobcem dne 3. 3. 2016 ztotožnil.
58. Soud především s odkazem na shora uvedená judikatorní východiska znovu připomíná, že daňové subjekty jsou v případě obchodování s lihovinami, coby druhově určenou komoditou, povinny vést náležitou evidenci a předkládat relevantní daňové doklady, které se budou vztahovat k daným vybraným výrobkům a které budou odpovídat zjištěnému faktickému stavu. Jedině řádné plnění evidenčních povinností v rámci kontroly zdanění vybraných výrobků totiž následně umožňuje identifikovat skladované vybrané výrobky a znesnadňuje opakované používání např. jednoho a téhož daňového dokladu k prokazování zdanění vybraných výrobků určených druhově. Jak bylo vyloženo shora, ustálená rozhodovací praxe správních soudů zdůrazňuje požadavek, aby vybrané výrobky byly v každém okamžiku jednoznačně identifikovatelné a jejich původ a zdanění byly ověřitelné; z dokumentace musí být možno jednoznačně posoudit, zda byla spotřební daň za konkrétní množství vybraných výrobků řádně uhrazena.
59. Soud sdílí přesvědčení celních orgánů o tom, že doklady předložené žalobcem dne 3. 3. 2016 nemohly být v posuzované věci s ohledem na právě uvedené považovány za doklady, jež by bylo lze bez dalšího vztáhnout k zajištěným vybraným výrobkům.

60. Soud především poukazuje na okolnost, že žalobce nepředestřel v průběhu řízení takovou verzi skutkové reality, v níž by byly jím předložené doklady a zjištěný skutkový stav souladné a vzájemně si odpovídaly. Právě naopak, žalobce v průběhu řízení přicházel s různými skutkovými verzemi, a ač celním orgánům v různých fázích řízení opakovaně přislíbil dodání dokladů týkajících se vybraných výrobků a důkazů ke svým tvrzením, těmto příslibům nedostál.
61. Jakkoli lze žalobci jistě dílčím způsobem přisvědčit v jeho obraně proti závěru o předložení dokladů podáním ze dne 3. 3. 2016 do jiného paralelně probíhajícího řízení potud, že na doklady předložené tímto podáním v dalším průběhu ve svých podáních v nyní řešené věci odkázal a navrhoval tak jejich provedení k důkazu (rovněž) v tomto řízení, nelze než konstatovat, že i uvedené okolnosti týkající se účelového určení předkládaných dokladů a jejich žalobcem deklarovaný vztah k nyní řešeným zajištěným vybraným výrobkům nepodporuje závěr o jediné a konzistentní skutkové verzi reality podporující žalobcova tvrzení. Z obsahu správního spisu totiž vyplývá, že žalobce původně tyto doklady skutečně předkládal v jiném paralelně probíhajícím řízení týkajícím se vybraných výrobků zajištěných rozhodnutím celního úřadu o zajištění jiných vybraných výrobků ze dne 19. 2. 2016, čj. 29012-2/2016-510000-31, jak plyne nejen z hlavičky předmětného průvodního přípisu žalobce, ale rovněž např. z jeho vyjádření zachyceného v protokolu ze dne 11. 5. 2016, čj. 13169-8/2016-510000-31.
62. Žalobci pochopitelně nic nebránilo v rámci své procesní obrany, resp. procesní strategie v dalším průběhu řízení (srov. především podání ze dne 23. 9. 2016) trvat na tom, že podklady předložené dne 3. 3. 2016 se týkaly právě v nynější věci zajištěných vybraných výrobků (a nikoli tedy výrobků, jež byly předmětem paralelně probíhajícího řízení). Celním orgánům však nelze v žádném ohledu vyčítat, pokud uvedené nesrovnalosti v procesní obraně žalobci na daném skutkovém půdorysu přičetly k tíži a poukazem na ně doplnily své úvahy vedoucí k závěru, že žalobcem předložené doklady bez dalšího nelze uznat jako doklady vztahující se k zajištěným vybraným výrobkům.
63. Jak bylo naznačeno shora, žalobce v průběhu řízení přicházel s různými verzemi skutkové reality, počtu a identity vlastníků zajištěných vybraných výrobků. Přestože pak v průběhu řízení opakovaně přislíbil dodání dokladů týkajících se vybraných výrobků a důkazů ke svým tvrzením, neučinil tak.
64. Soud v tomto směru poukazuje na to, že žalobce v rámci ústního jednání zachyceného v protokolu ze dne 11. 5. 2016, čj. 13169-8/2016-510000-31, uvedl, že zajištěné vybrané výrobky jsou ve vlastnictví F. Š. (jak žalobce dle tvrzení v uvedeném protokolu dokládal v jiném probíhajícím řízení – srov. výše) a dalších osob, které si je do soukromého klubu přinášely pro vlastní účely, přičemž přislíbil, že se k otázce vlastnictví zajištěných výrobků vyjádří písemně ve lhůtě 15 dnů.
65. V podání ze dne 26. 5. 2016 pak žalobce k otázce vlastnictví vybraných výrobků uvedl, že „se doposud nepodařilo kontaktovat veškeré vlastníky. Jak již bylo doloženo fakturami předloženými celnímu úřadu, část vybraných výrobků byla ve vlastnictví pana F. Š., zdanění bylo doloženo. Menší část výrobků odpovídající osobní spotřebě byla ve vlastnictví jednatelky S. Š., jejího syna a jeho přítelkyně. Označení těchto výrobků daňový subjekt zašle během 7 dnů. Zároveň si dovoluje požádat o prodloužení lhůty k doložení vlastnictví zbylých vybraných výrobků o 15 dnů, neboť kontaktování vlastníků si vyžádalo delší než odhadovaný časový úsek“.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

66. V reakci na výzvu k prokázání skutečností ze dne 8. 9. 2016, čj. 13169-10/2016-510000-31, pak žalobce v podání ze dne 26. 9. 2016 (vedle poukazu na vlastnictví části vybraných výrobků pana Š.) uvedl, že „*vybrané výrobky patřili členům klubu. Členové klubu však vzhledem k charakteru volnočasových aktivit zde provozovaných si přejí zůstat v anonymitě, proto je daňový subjekt nemůže uvádět*“.
67. V odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí (srov. bod 1.5) pak žalobce mj. uváděl, že „*ačkoli daňový subjekt pracovníky celního úřadu upozorňoval, že vybrané výrobky byly nalezeny v jím pronajatých prostorách, a že k většině Zajištěných výrobků měl věcné právo, neboť byl jejich vlastníkem či skladovatelem*“, přičemž poukazoval na to, že „*na tuto skutečnost byl celní úřad také upozorněn dne 2. 2. 2016 zástupcem HALALI při ústním jednání*...“.
68. Zdejší soud s odkazem na právě popsané okolnosti konstatuje, že uvedené doklady předložené žalobcem dne 3. 3. 2016 nelze s ohledem na shora vyložená východiska stran zvýšených nároků na jednoznačnou identifikovatelnost vybraných výrobků v předkládaných dokladech považovat za takové doklady, které by jednoznačně svědčily o vlastnickém právu jiné, od žalobce odlišné osoby, popř. by v souladu s § 5 zákona o spotřebních daních prokazovaly zdanění zajištěných vybraných výrobků.
69. Z uvedených dokladů není dle přesvědčení soudu zjevné, že se nade vší pochybnost týkají přímo vybraných výrobků zajištěných rozhodnutím celního úřadu čj. 7760-4/2016-510000-62, a nikoli jiných výrobků (např. zajištěných rozhodnutím celního úřadu ze dne 19. 2. 2016, čj. 29012-2/2016-510000-31) či výrobků zcela odlišných. Částečná shoda v předmětu plnění ještě sama o sobě s ohledem na výše uvedená východiska nemůže z předložených listin činit doklad takové kvality.
70. Soud zdůrazňuje, že i s přihlédnutím k tomu, že žalobce v průběhu řízení měnil, upravoval a doplňoval jím předkládaná skutková tvrzení, a to včetně okruhu osob vlastníků zajištěných vybraných výrobků, přičemž doklady předložené původně do jiného řízení posléze označil za podklady týkající se nyní řešených zajištěných vybraných výrobků, neunesl v tomto řízení důkazní břemeno o tom, že doklady předložené dne 3. 3. 2016 svědčí o vlastnickém právu F. Š. k části celním úřadem zajištěných vybraných výrobků.
71. Soud je přesvědčen, že ke splnění důkazní povinnosti žalobce stran vlastnictví části vybraných výrobků jinou osobou nepostačovalo, pokud bez dalšího předložil celním orgánům doklady vystavené ve dnech 7. 1. 2015., 19. 2. 2015, 29. 3. 2015, 30. 4. 2015, 25. 5. 2015, 10. 6. 2015 a 14. 10. 2015 společností Spirits Club s. r. o. jako dodavatelem znějící na jméno F. Š. jako odběratele na celkem 984 ks lahví Flirt Vodka 1 l 37,5%, 252 lahví Sense Gin 1 l 37,5% a 504 ks lahví Black Ram Whiskey 0,5 l 40% s poznámkou o tom, že „*zboží je určeno výlučně pro osobní spotřebu, nikoli za účelem podnikatelské činnosti*“.
72. Nelze než připomenout, že v tomto typu řízení nebyly celní orgány povinny vyhledávat za žalobce důkazní prostředky svědčící v jeho prospěch, popř. se pokoušet bez bližší specifikace žalobcem předložené doklady ztotožňovat se zajištěnými lihovinami. Bylo naopak povinností žalobce předejít takovou skutkovou verzi reality, v níž budou předložené doklady a zjištěný skutkový stav souladné a budou spolu vzájemně korespondovat. Žalobce tomuto požadavku nedostál. V průběhu řízení upravoval, doplňoval a měnil svá skutková tvrzení stran okruhu osob vlastníků zajištěných vybraných výrobků. Doklady, které dne 3. 3. 2016 předložil, vlastnické právo jiné osoby ke konkrétním zajištěným vybraným výrobkům neprokazují, když v rozporu s popsány

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

judikatorními mantinely nenaplnují podmínky jednoznačné identifikovatelnosti vybraných výrobků v předkládaných dokladech. Soud nadto pochybuje o věrohodnosti uvedených podkladů. Soud v tomto ohledu neuvěřil, že by uvedená fyzická osoba, která je shodou okolností manželem jednatelky žalobcem, požadovala takové množství lihovin pro sebe, pro svou osobní potřebu, jak z předkládaných dokladů vyplývalo, aniž by měly být tyto lihoviny využity k podnikatelské činnosti.

73. Soud považuje za vhodné opětovně zdůraznit smysl striktně stanovených pravidel pro evidenci dokladů prokazujících zdanění vybraných výrobků, jimiž je naplnění požadavku, aby původ a zdanění vybraných výrobků byly ověřitelné, což je dáno jejich specifiky s ohledem na druhové určení. Požadavek na jednoznačnou identifikaci a ověřitelnost tedy hraje zcela zásadní roli.
74. Shora popsané nesrovnalosti ve skutkových tvrzeních vedou soud spolu s úvahou nad věrohodností žalobcem předložených podkladů a spolu s přihlédnutím k obsahu vyjádření oznamovatele v protokolu ze dne 2. 2. 2016, čj. 14211/2016-510000-31 k závěru o tom, že žalobcem předložené doklady vlastnické právo jiné osoby k části vybraných výrobků zajištěných v tomto řízení neprokazují.
75. Soud tedy ve shodě se stanoviskem celních orgánů obou stupňů dospěl k závěru, že vybrané výrobky byly skladovány bez příslušných dokladů, přičemž takové doklady nebyly doloženy ani dodatečně. Z hlediska aplikace ustanovení § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních tak bylo třeba na danou situaci nazírat tak, jako kdyby doklady podle ustanovení § 5 zákona o spotřebních daních nebyly předloženy, neboť doklady, jejichž relevance byla vyvrácena, nemohou zdanění vybraných výrobků dokládat.
76. Dle soudu tak bylo prokázáno, že s vybranými výrobky bylo nakládáno v rozporu se zákonem o spotřebních daních, což má za následek, že o jejich uvolnění podle § 42c odst. 1 písm. a) téhož zákona nebylo možno rozhodnout. Za této situace proto celní orgány nepochybily, pokud v řízení postupovaly podle § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních a vyslovily propadnutí těchto vybraných výrobků. Celní orgány k aplikaci uvedených ustanovení zákona o spotřebních daních přistoupily zcela se zřetelem k jejich smyslu a účelu, a to v souladu s nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 7. 2013, sp. zn. II. ÚS 3042/2012, a ze dne 16. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 5/2001. Soud přitom doplňuje, že v případě rozhodnutí o propadnutí zajištěných vybraných výrobků zákon o spotřebních daních nedává správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, zda o propadnutí věci rozhodnout či nikoliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, čj. 10 Afs 148/2014 - 70).
77. Důvodnými pak soud neshledal ani další námitky, jimiž žalobce pod prvním žalobním bodem ve vztahu ke zbývajícím zajištěným vybraným výrobkům namítal, že zdanění zboží mělo být ze strany celních orgánů prokazováno jiným způsobem, především kontrolními páskami, a poukazoval na to, že nebylo jeho vinou, že doklady k těmto dalším vybraným výrobkům nemohl předložit.
78. Soud k tomuto okruhu žalobních námitek uvádí, že je žalobce v reakci na vydání Napadeného rozhodnutí a znění jeho odůvodnění takřka beze změny přenesl do žaloby ze svého odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce tudíž *de facto* zcela ignoroval skutečnost, že se předmětnými námitkami zabýval žalovaný v Napadeném rozhodnutí. Žalobce v důsledku toho v podané žalobě nereagoval na závěry, které žalovaný vyslovil k téměř identickým odvolacím námitkám žalobce v odůvodnění Napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Nijak nereflektoval, že žalovaný předmětné námitky vypořádal a zdůvodnil závěr o jejich neopodstatněnosti. V tomto ohledu platí, že žalobce tím, že v žalobě zopakoval námitky vznesené v odvolání, aniž by reagoval na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s předmětným okruhem námitk vypořádal a přezkoumatelným způsobem (srov. dále) popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah uzavřel o nedůvodnosti tohoto okruhu námitk, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něho nemohl domýšlet další argumenty.

79. Městský soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Zdejší soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace uzavírá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve, v návaznosti na žalobcovy odvolací námitky, uvedl žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky se ve všem podstatném překrývají s žalobcem dříve uplatněnými odvolacími námitkami.
80. K opakovanému poukazu žalobce na důkazní nouzi z důvodu zcizení dokladů prokazujících zdanění vybraných výrobků tak soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že ve světle výše vyložených zákonných a navazujících judikatorních východisek bylo na žalobci, aby v řízení unesl důkazní břemeno stran zdanění předmětných zajištěných vybraných výrobků. Žalobce se však v daném ohledu v rámci řízení vedeného celními orgány omezil na skutkové tvrzení, dle něhož zbývající část dokladů k blíže nespecifikované množině zajištěných vybraných výrobků nemohl předložit proto, že tyto doklady měl skladovat v kanceláři kontrolovaného objektu, kam mu v době kontroly 14. 1. 2016 neměl být umožněn přístup.
81. Žalovanému je třeba přisvědčit v jeho závěrech, že žalobce nijak podrobněji nevysvětlil, natož aby jakkoli prokazoval, proč skladované vybrané výrobky se skončením nájmu v pronajatých prostorách i (údajně) s jejich doklady opustil, proč prostory nevyklidil i s těmito skladovanými výrobky a doklady, proč se tak nestalo ani do předmětného místního šetření dne 14. 1. 2016 (tedy v řádu měsíců), zda se do prostor oznamovatele prokazatelně nemohl dostat ani po tomto místním šetření až do 3. 3. 2016, kdy malou část dokladů předložil. Žalobce přesně nespecifikoval, v jakém období neměl do kontrolovaných prostor, tedy i ke skladovaným vybraným výrobkům a k údajně v kanceláři uloženým dokladům přístup. Žalovaný přitom správně poukázal na to, že žalobce v řízení před celními orgány nijak netvrdil ani neprokazoval, že mu doklady údajně opuštěné a uskladněné v kanceláři kontrolovaného objektu měl někdo odcizit.
82. I v tomto případě přitom soud nemohl ponechat bez povšimnutí, že žalobce v řízení o podané žalobě přispěchal s novou skutkovou verzí o tom, že mu byly uvedené doklady v období, kdy neměl do pronajatých prostor přístup, odcizeny (žalobce používá pojmu „zcizeny“). Žalobce však přitom ani v tomto případě nespecifikoval, jaké konkrétní doklady mu měly být odcizeny, k jakým konkrétním výrobkům se měly tyto doklady vztahovat, kdy přesně se tomu tak mělo stát, resp. kdy přesně tuto skutečnost zjistil a zda a jak na uvedené zjištění reagoval, např. zda uvedené zjištění oznámil orgánům činným v trestním řízení, popř. se pokusil dodatečně získat kopie dokladů od jejich dodavatele.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

83. Žalovaný dle soudu nijak nepochybil, pokud uzavřel, že žalobce v tomto směru neunesl důkazní břemeno, pokud skladované vybrané výrobky i jejich doklady, které dle jeho tvrzení měly existovat a měly se nacházet rovněž v kontrolovaném objektu, opustil a ponechal jen náhodě, co s nimi v budoucnu bude, a nebyl posléze schopen tyto tvrzené doklady k žalobcem nijak konkrétně nespecifikované množině vybraných výrobků k výzvě celního úřadu doložit. Soud přitom nad rámec uvedeného sdílí přesvědčení žalovaného o účelovosti procesní obrany žalobce, když shodně s žalovaným nepovažuje žalobcem nijak dále neprokazované tvrzení o ztrátě či odcizení dokladů za věrohodné.
84. Pokud pak žalobce trval na tom, že celní orgány měly za dané situace prokazovat zdanění zboží jiným způsobem, především kontrolními páskami, setrval v tomto ohledu na svých námitkách vznesených již v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, aniž by reagoval na důvody uvedené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, pro které žalovaný těmto jeho odvolacím námitkám nepřisvědčil. Soud tak ve světle výše popsaných judikatorních východisek konstatuje, že celní orgány nepochybily, pokud za dané důkazní situace neprováděly žalobcem v obecné rovině navrhované dokazování prostřednictvím kontrolních pásek. Soud shodně s žalovaným podotýká, že cílem a smyslem právní úpravy značení lihu včetně regulace označování spotřebitelských balení kontrolními páskami je regulace nakládání s lihem, tj. regulace výroby, zpracování, prodeje nebo jiného převodu, přepravy, dopravy, skladování, převzetí, užití, držení, dovozu nebo vývozu lihu. Účelem dané regulace je především zamezit nelegální výrobě lihu a zajistit, aby výroba, dovoz, prodej, skladování, distribuce a vývoz lihu byly realizovány v souladu s právními předpisy, a tím mj. zamezit daňovým a celním únikům a zajistit potřebnou ochranu spotřebitele. Žalovaný přitom podle stanoviska soudu správně zdůraznil a v odůvodnění Napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vysvětlil, že přestože mohou být z kontrolní pásky seznatelné důležité údaje, nemůže kontrolní páska sama o sobě představovat takový doklad, jehož prostřednictvím by bylo lze prokázat zdanění lihu. Označení spotřebitelského balení kontrolní páskou totiž samo o sobě ničeho nevypovídá nic o zdanění takového výrobku spotřební daní. Soud se s těmito závěry ztotožňuje a pro absenci námitek, jimiž by žalobce v podané žalobě tyto závěry žalovaného konkrétně rozporoval, na ně pro větší stručnost odkazuje.
85. Jakkoli tedy v obecné rovině nelze vyloučit, že by mohly být skutečnosti rozhodné pro postup dle § 42c, resp. § 42d zákona o spotřebních daních za specifických okolností prokazovány jiným způsobem, v dané konkrétní situaci soud nepochyboval o tom, že žalobce své důkazní břemeno z výše popsaných důvodů neunesl, přičemž celní orgány nepochybily, pokud na obecný důkazní návrh žalobce k „prokazování zdanění kontrolními páskami“ ve vztahu k blíže neoznačené množině zajištěných vybraných výrobků z jimi vyložených důvodů nepřistoupily a iniciativně dokazování těmito důkazními prostředky, popř. jinými dalšími důkazními prostředky, neprováděly.
86. Ani tato dílčí žalobní námitka tedy nemohla být shledána důvodnou.
87. Přisvědčit pak soud nemohl žalobci ani v jeho další dílčí žalobní námitce týkající se tichého vína. I v rámci této žalobní námítky se žalobce fakticky omezil na recepci odpovídající odvolací námítky do podané žaloby, aniž by jakkoli reagoval na závěry, které žalovaný k identické námitce v Napadeném rozhodnutí vyslovil, a reflektoval, že žalovaný předmětné námitky vypořádal a zdůvodnil závěr o jejich neopodstatněnosti. I v tomto případě tak platí, že žalobce prostým přejmutím dané odvolací námítky značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něho nemohl domýšlet další argumenty. Soud se

tak touto námitkou zabýval v rozsahu a způsobem odpovídajícím závěrům vyplývajícím z výše označených rozsudků Nejvyššího správního soudu čj. 6 Afs 9/2015 - 31 a čj. 6 As 54/2013 - 128.

88. Soud podotýká, že tiché víno je vybraným výrobkem a předmětem spotřební daně z vína a meziproductů [§ 1 odst. 1 písm. a), § 93 odst. 1 a odst. 3 zákona o spotřebních daních], přičemž zákon o spotřebních daních u něho stanoví sazbu daně ve výši 0 Kč.
89. Soud pak plně přisvědčuje žalovanému v jeho správném závěru o tom, že tiché víno je třeba nade vše pochybnost považovat za vybraný výrobek, jenž může být postupem podle § 42 zákona o spotřební dani zajištěn a dle § 42d zákona může být za zákonem předvídaných podmínek rozhodnuto o jeho propadnutí, přestože je sazba spotřební daně v případě tichého vína nulová. Jak správně zdůraznil žalovaný, z ničeho nevyplývá, že by tento typ výrobku v případě dopravy nebo skladování v množství větším, než je množství pro osobní spotřebu [§ 4 odst. 5 písm. f) zákona o spotřebních daních], nemusel být vždy doprovázen příslušnými doklady prokazujícími jeho zdanění, a to bez ohledu na skutečnost, že výše spotřební daně celkem bude na dokladech uvedena ve výši 0 Kč. Taková skutečnost pak odchylně od názoru žalobce neznamena, že by takový daňový doklad neobsahoval předepsanou náležitost a nebyl tedy daňovým dokladem podle § 5 zákona o spotřebních daních.
90. Důvodnou pak s odkazem na dříve uvedené závěry nemohl soud shledat ani poslední dílčí námitku, kterou žalobce pod prvním žalobním bodem poukazoval na to, že není vůbec zřejmé, z jakého důkazu celní orgány dovodily, že vlastníkem vybraných výrobků je žalobce, když uvedené nelze dle žalobce dovodit toliko ze skutečnosti, že žalobce aktivně o účastenství bojoval a snažil se zvrátit veškerá rozhodnutí, když u něj výrobky ostatně také byly nalezeny.
91. Žalobce vznesl uvedenou námitku ve zcela obecné rovině. Soud proto s připomenutím vše popsanych pravidel plynoucích z významu dispoziční zásady v tomto typu soudního řízení toliko podotýká, že Napadené rozhodnutí není v tomto ohledu zatíženo vadou, pro kterou by nemělo v soudním přezkumu obstát. Soud v tomto směru odkazuje na výše uvedené závěry, z nichž vyplývá, že to byl sám žalobce, kdo v podaném odvolání zdůrazňoval, že již v průběhu prvostupňového řízení deklaroval, že *„vybrané výrobky byly nalezeny v jím pronajatých prostorách, a že k většině Zajištěných výrobků měl věcné právo, neboť byl jejich vlastníkem či skladovatelem“*. Žalobce přitom ani nyní v podané žalobě konkrétně netvrdí a nenamítá (vyjma výrobků odpovídajících dle žalobce výrobkům uvedeným na dokladech předložených dne 3. 3. 2016), že by konkrétní zajištěné vybrané výrobky v jeho vlastnictví nebyly a omezuje se na obecné tvrzení, že vlastnictví nikdy nepřiznal, jež je však v rozporu s právě uvedeným (srov. níže). Soud pak již výše vyložil, že se zřetelem ke shora popsaným nesrovnalostem ve skutkových tvrzeních, s úvahou nad věrohodností žalobcem předložených podkladů a spolu s přihlédnutím k obsahu vyjádření oznamovatele v protokolu ze dne 2. 2. 2016, čj. 14211/2016-510000-31, přisvědčil závěru celních orgánů o tom, že žalobcem dne 3. 3. 2016 předložené doklady vlastnické právo F. Š. k části vybraných výrobků zajištěných v tomto řízení neprokazují. Celním orgánům též nelze dle přesvědčení soudu vytýkat, že s žalobcem v řízení za této situace (kdy sám žalobce od počátku řízení a i v odvolacím řízení tvrdil, že mu k většině vybraných výrobků buď svědčí vlastnické právo, nebo je skladuje, a kdy jiné osoby své vlastnické právo k některým ze zajištěných vybraných výrobků neuplatnily) zacházely jako s vlastníkem všech vybraných výrobků, a to i se zřetelem k tomu, že žalobce o účastenství sám aktivně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

usiloval a snažil se postup celních orgánů zvrátit, když z výše vyložených důvodů nebylo v řízení prokázáno vlastnické právo jiné osoby.

92. Právě uvedené závěry pak zcela platí rovněž ve vztahu k obdobné dílčí námitce uplatněné pod druhým žalobním bodem, kterou žalobce poukazoval na to, že nikdy nepřiznal vlastnictví věcí, naopak uvedl, že vlastníky jsou členové klubu a část výrobků vlastní p. Š., přičemž z rozhodnutí celních orgánů není zřejmé, jak dospěly k názoru, že vlastníkem výrobků je žalobce. Soud s odkazem na dříve uvedené opětovně zdůrazňuje, že není pravdou, že by žalobce nikdy nepřiznal vlastnictví vybraných výrobků a konzistentně trval na tom, že vlastníky jsou členové klubu a pan F. Š. Jak bylo vysvětleno výše, byl to sám žalobce, kdo v podaném odvolání znovu upozorňoval na své výše citované tvrzení vůči celnímu orgánu, dle něhož měl k většině zajištěných vybraných výrobků věcné, a to i vlastnické právo. Soud pak výše opakovaně poukázal na důvody, které celní orgány na daném skutkovém půdorysu správně vedly k závěru o tom, že vlastníkem vybraných výrobků je žalobce.
93. Pokud jde o námitky vznesené pod **druhým žalobním bodem** poukazující na nesprávné právní posouzení věci celními orgány, soud podotýká, že sám žalobce v podané žalobě zdůraznil úzkou souvislost s námitkami uplatněnými pod prvním žalobním bodem, a fakticky znovu zopakoval (byť již toliko sumarizujícím způsobem) některé v jeho rámci vznesené námitky. Soud tedy k těmto námitkám týkajícím se tvrzeného pochybení spočívajícího v nepřihlédnutí k dokladům předloženým dne 3. 3. 2016, námitkám týkajícím se tichého vína a námitkám poukazujícím ve vztahu k dalším výrobkům na to, že nebylo vinou žalobce, že doklady k nim nemá k dispozici, zcela odkazuje na výše vyslovené závěry a úvahy, které jej k těmto závěrům vedly.
94. Pod **třetím žalobním bodem** žalobce rovněž v přímé vazbě na dříve uplatněné námitky poukazoval na to, že celní orgány měly v řízení jednat s panem F. Š., přesto s ním nejednaly, čímž celé řízení zatížily závažnou vadou, která má vliv na zákonnost rozhodnutí. Se zřetelem k výše uvedeným závěrům vysloveným k předchozím žalobním námitkám týkajícím se prokazování vlastnického práva této osoby doklady předloženými žalobcem dne 3. 3. 2016 soud k této námitce s odkazem na výše vyložené důvody uzavírá, že Napadené rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo, není z žalobcem tvrzeného důvodu zatíženo vadou, pro kterou by bylo třeba je zrušit. Soud nadto doplňuje, že žalobou se žalobce v tomto typu řízení může domáhat toliko ochrany svých veřejných subjektivních práv, nikoli případných veřejných subjektivních práv jiné osoby.
95. Obdobně pak soud nemohl přisvědčit ani námitkám vzneseným pod **čtvrtým žalobním bodem** poukazujícím na tvrzenou nicotnost Napadeného rozhodnutí z důvodu, že celní orgány neznaly vlastníka zajištěných vybraných výrobků. I v tomto ohledu totiž žalobce co do základu své žalobní námitky toliko opakuje dříve vypořádanou argumentaci, které soud ze shora popsanych důvodů nepřisvědčil. Soud proto pro větší stručnost na tyto důvody znovu odkazuje a uzavírá, že Napadené rozhodnutí ani Prvostupňové rozhodnutí proto nejsou zatížena ani vadou nicotnosti. Z uvedeného důvodu pak rovněž postrádá relevanci poukaz žalobce na závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Hradci králové ze dne 21. 2. 2013, čj. 30 Af 4/2012 - 51.
96. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

97. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. října 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu